

ສິຕິໄນອຽ ເຈິ້ງເຄີ້ວະ

ก็เกือบจะตกใจด้วยเหมือนกันกับการสั้นกั้วที่เกิดขึ้นของลูก คิดในใจว่า มันไม่ใช่เรื่องของเรา มันเป็นสิ่งที่อัลลอฮ์กำหนด ฉันนึกเสมอว่า ถ้าสามี ยังอยู่ที่บ้าน ฉันและลูกๆ คงไม่เป็นแบบนี้ คงไม่ต้องถูกแดด ถูกฝน เพราะ สามีคงจะซ่อมแซมหลังคาไม่ให้รั่ว

ทุกวันนี้ พอฉันหลับตานึกถึงภาพความหลังในอดีต รู้สึกอยากจะ ร้องไห้ เพราะที่ผ่านมา ล้วนแล้วแต่เป็นชีวิตที่สุขจะรันทต ช่วงชีวิตที่ ฉันกับสามีอยู่ร่วมกันมาเกือบ 20 ปี ก็เหมือนกับครอบครัวคนทั่วไป แต่ที่แตกต่างกันก็คือการทำงาน เพราะการทำงานของเรามักจะไมค่อย ประสบความสำเร็จเท่าไร อาจเป็นบทยทดสอบหรือเปล่า เราก็ไม่ทราบ เหมือนกัน

บทยทดสอบที่ทำให้เราต้องซอบัร (อดทน) หรือเปล่า นี่คืคำถามแรก ในวันที่เราแต่งงานกัน เมื่อปี 2536 จำได้ว่าที่มักกะฮฺ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ฝนไม่ค่อยตก แต่พอถึงวันแต่งงานของเรา วันนั้นฝนตกหนัก ฟ้าผ่า ลม พัดแรง น้ำเกือบจะท่วมที่มีสยิดฮารอม ฉันกับสามีแต่งงานและใช้ชีวิตอยู่ มักกะฮฺด้วยกัน 4 ปี มีลูก 2 คน สามีเย็บหมวกกะปิเยาะห์ สำหรับผู้ชาย สวมใส่ตอนละหมาด ส่วนฉันเป็นคนเย็บส่วนหัวกับส่วนข้าง หรือที่เรียกว่า ตาโปะกับยิตาเข้าด้วยกัน เพื่อให้เป็นหมวกกะปิเยาะห์ที่สมบูรณ์ ส่วนที่ ผู้หญิงทำได้ฉันก็จะทำ ช่วงแรกที่ฉันเย็บหมวกกะปิเยาะห์ใหม่ๆ ฉันมัก ถูกสามีดูว่าเย็บไม่ตรง เบี้ยวบ้าง เพราะสามีฉันเป็นคนประณีตมาก หมวกที่ออกมาจึงมีลวดลายและรูปทรงที่สวยงาม

ที่มักกะฮฺ เขาทำงานกันในห้อง สามีฉันทำงานหามรุ่งหามค่ำ เพื่อให้ได้หมวกหลายโกตี บางครั้งแข่งกับเพื่อนๆ เพราะอยากได้เงินเยอะ 1 โกตี 20 ใบ ช่วงนั้นชายได้เงิน 1,500 บาท สามีชายเอง เขาไม่ให้เพื่อน

ชายเพราะเพื่อนขายราคาต่ำ ตอนนั้นเราสองคนสนุกกับการทำงานมาก เริ่มตั้งแต่เข้าหยุดละหมาดซุฮรี ประมาณบ่ายโมง กินข้าวเสร็จก็ขึ้น เย็บต่อจนถึงละหมาดอีซา ประมาณ 2 ทุ่ม ทำแบบนี้เป็นประจำ แต่ พอถึงวันศุกร์ซึ่งเป็นวันหยุด สามีก้ไปเรียนกีตาบ (หนังสือเรียนศาสนา อิสลาม) กับโต๊ะครูคนไทยที่อยู่ที่นั่น

จนวันหนึ่งสามีรู้สึกอยากกลับบ้าน แต่ฉันยังไม่อยากกลับ สุดท้าย เราจึงต้องยอมขายจักร 2 คัน เพื่อให้มีเงินกลับบ้าน พอถึงวันใกล้จะกลับ อะไรที่ทำให้เป็นเช่นนี้! เงินในกระเป๋าเสื้อที่สามีใส่อยู่ได้หายไป สองหมื่น บาท แล้วยังถูกเจ้าแก้อาหรับโกงเงินไม่ให้ตามที่สัญญาอีก

พอได้กลับบ้านฝ่ายแม่ฉันกับแม่สามีไม่ถูกคอกัน ฝ่ายฉัน แม่บอกว่า ฉันซึ่งเป็นลูกคนสุดท้องต้องอยู่กับแม่ แม่จะได้พึ่งพา ช่วงนั้นฉันคิดอะไร ไม่ออกเหมือนกันก็เลยตามแม่กลับบ้านก่อน แม่สามีก้ไม่ยอม อยากให้ฉัน อยู่กับเขา ช่วงนั้นฉันกับสามีเราจึงต้องแยกกันอยู่ ฉันอยู่บ้านฉันที่อำเภอ สะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา ส่วนสามีอยู่บ้านเขาที่อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัด ปัตตานี ลูก 2 คนแรก ก็อยู่กับเขานานเป็นเดือน

อยู่มาวันหนึ่งสามีได้หอบลูกมาหาฉัน มาขอมาอัฟ (ขอโทษ) แม่ ของฉันและทุกคน ครอบครัวเราจึงได้กลับมาอยู่ด้วยกัน แต่อยู่บ้านได้ 1 ปี เราคิดอยากไปมกกะฮุกอีก ตอนนั้นฉันท้องลูกคนที่ 4 ได้ 7 เดือน ลูกคนที่ 4 จึงไปคลอดที่มกกะฮุก ที่นั่นเราได้ซื้อจักรเย็บอีก แต่อยู่ได้ไม่ถึงปี ก็ถูกจับ เพราะเราเป็นคนต่างด้าวที่ไปอย่างผิดกฎหมาย ถูกจำคุกอยู่ที่ นครฤๅติตระห์ 1 สัปดาห์ หลังจากนั้นกงสุลไทยที่นั่นได้จัดส่งพวกเราที่ไป อย่างคนต่างด้าวกลับเมืองไทยหมด

ช่วงที่เรากลับจากมักกะฮ์ใหม่ๆ ตอนนั้นเรามีลูก 4 คน ไม่มีงานทำ จึงพาลูกๆ ไปรับจ้างกรีดยาง ที่บ้านหาดทราย ตำบลธารคีรี อำเภอ สะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา เราอยู่ท่ามกลางหุบเขาล้อมรอบ ไม่มีใครเลยที่อาศัยอยู่ที่นั่น นอกจากครอบครัวของเรา เข้าๆ ได้ยินแต่เสียงนก และเสียงน้ำไหลจากลำธาร อยู่ที่นั่นได้ประมาณ 1 ปี ก็ต้องออกมา สาเหตุ เพราะในช่วงนั้นเป็นช่วงที่ราคายางตกต่ำ ขายได้ก็โลกรั่มละ 25 บาท เท่านั้น

ฉันและครอบครัวจึงกลับมาอยู่ที่บ้านควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์ จังหวัดปัตตานี ซึ่งเป็นบ้านเดิมของสามี มีเถาแก่เย็บหมวกกะปิเยาะห์ มาให้จักรเย็บ เพื่อให้เรารับจ้างเย็บหมวกกะปิเยาะห์ให้เขา และยังมีเถาแก่ที่มาจ้างให้ปักดอกบนผ้าตัดเสื้อผู้หญิง เถาแก่บอกว่าสามีฉันปักดอก ลวดลายสวย ประณีต เป็นลวดลายที่ไม่เคยมีใครทำได้ ยิ่งใกล้วันฮารีรายอ เถาแก่มักจะมาจ้างให้ทำเป็นจำนวนมาก ฉันเห็นสามีของฉันตั้งใจปักดอก บนผ้าทุกชิ้นอย่างมีสติและใจเย็น ไม่อย่างนั้น ดอกที่ออกมาก็จะไม่สวย จนทุกวันนี้ แบบปักดอกที่สามีฉันเคยเย็บ และลายบนหมวกกะปิเยาะห์ เถาแก่ยังเก็บเป็นตัวอย่างอยู่เลย

เย็บหมวกกะปิเยาะห์ให้เถาแก่ได้สักพักหนึ่ง เราจึงอยากจะลงทุน ด้วยตัวเอง ช่วงนั้นลงทุนประมาณเกือบหนึ่งหมื่นบาท ซื้อทั้งผ้า ทั้งไหม มาเย็บ เย็บหมวกไม่ได้หลับไม่ได้นอน เย็บเสร็จก็ฝากให้เพื่อนไปขาย ที่มักกะฮ์ ประมาณ 20 โกตี ถ้าเราขายได้ก็ตกเป็นเงิน 20,000 บาท

แต่พอเพื่อนกลับมาเขาบอกว่า หมวกมันราคาตก ให้เงินกลับมา แค่ 9,000 บาทเท่านั้น สามีก็ปรึกษากับฉันว่าเราจะอย่างไรดี เพราะ เราเริ่มท้อกับการเย็บหมวกกะปิเยาะห์แล้ว จึงคิดว่าจะทิ้งตรงนั้นแล้ว ไม่เอาแล้ว

สามีนั่งมีรถเก่าๆ คันหนึ่ง วันหนึ่งมีเพื่อนมาบอกว่า พรุ่งนี้เข้าช่วย
ขับรถพาคนไปถางป่าให้หน่อย ที่อำเภอบันนังสตา จังหวัดยะลา เหมารถ
เก่งๆ ไป 4-5 คน ให้สามีนั่งเป็นคนขับ ปกติสามีนั่งไม่เคยที่ว่า
จะเสียใจกับคนที่มาขอความช่วยเหลือ เขาก็ตอบตกลง อะไรที่ช่วยเหลือ
ได้ เขาก็ช่วยเหลือตลอด เพื่อนบ้านชวนไปกินเหนียว งานแต่งงาน หรือ
ไปที่ไหน เขาไม่เคยคิดถึงเรื่องเงินเลย บางคนเหมารถไปไม่ให้เงินก็มี
เด็กๆ ช่างบ้านเวลาสามีนั่งสตาร์ทรถที่ไร ก็จะมาถามว่าบ๊อบจะไปที่ไหน
ปกติสามีนั่งชอบพาเด็กๆ นั่งรถเที่ยวตลอด ไปตลาดข้างๆ หมู่บ้าน หรือ
พานั่งรถเล่นเต็มคันรถ ไม่จำกัดว่าลูกใคร

วันพุธที่ 28 เมษายน 2547 ซึ่งเป็นวันที่สามีนั่งรับจ้างด้วยเงิน
400 บาท เพื่อไปถางป่าที่บ้านนังสตาตั้งแต่เช้าตรู่ เมื่อสามีนั่งออกจากบ้าน
ได้ไม่นาน ก็มีเพื่อนบ้านมาบอกฉันว่า สามีนั่งของฉันอยู่ในเหตุการณ์
ที่เกิดขึ้นที่ สภ.อ.แม่ลาน ฉันกับลูกตกใจ ทำอะไรไม่ถูก หลังจากนั้น
ฉันออกตามหาสามีนั่งอยู่หลายที่ 3 วันผ่านไป ฉันพบสามีนั่งอยู่ที่โรงพยาบาล
ค่ายอิงคยุทธบริหาร มีแผลจากการถูกของมีคมที่ไหล่ เลือดยังคงไหล
ไม่หยุด เขาถูกใส่กุญแจที่ข้อมือผูกไว้กับเตียง อยู่ที่นี่ได้ประมาณ 25 วัน
ทางราชทัณฑ์ปัตตานี ก็รับไปอยู่ที่เรือนจำปัตตานี โดยที่บาดแผล
ยังไม่ทันหาย อยู่ที่เรือนจำปัตตานี 2 ปีขึ้นศาลหลายครั้ง สามีนั่งปฏิเสธ
ทุกข้อกล่าวหา

28 เมษายน 2547 ทุกคนจำ “เหตุการณ์กรือเฮะ” ได้ แต่
วันเดียวกันนี้มีเหตุการณ์โจมตีหน่วยงานราชการเกิดขึ้นพร้อมกัน 9 จุด
ในพื้นที่สามจังหวัด ปัตตานี ยะลา และนราธิวาส มีพี่น้องชาวมุสลิม

ตายเป็นจำนวนมาก ทุกคนล้มไปแล้ว เพราะสามิฉันทน์รอดชีวิตคนเดียว ในเหตุการณ์ ส.ก.อ.แม่ลาน เพราะเขารู้ว่ารับจ้างเพื่อนขับรถเท่านั้น วันที่ 14 ธันวาคม 2550 ศาลชั้นต้นปัตตานีพิพากษาตัดสินประหารชีวิต เขาจึงถูกส่งต่อไปที่เรือนจำจังหวัดสงขลา อยู่ที่นั่นอีกประมาณ 4 เดือน ก็ถูกส่งต่อไปที่เรือนจำจังหวัดนครศรีธรรมราชประมาณ 2 เดือน และหลังจากนั้นสามิฉันทน์ก็ถูกส่งไปที่เรือนจำบางขวาง กรุงเทพฯ จนถึงทุกวันนี้

ฉันอยู่กับสามิมาเป็นเวลา 20 กว่าปี เขาเป็นคนไม่พูดโกหก ไม่ชอบ นินทา ไม่เห็นแก่ตัว ไม่เบียดเบียนใคร ใครจะทำยังไงกับเขา เขาก็คิดว่าเป็นบททดสอบของอัลลอฮ์ “ทุกสิ่งทุกอย่างอัลลอฮ์เป็นผู้กำหนด” เป็นประโยคที่เขาพร่ำสอนฉันอยู่เสมอ....

เมื่อเกิดเหตุการณ์เช่นนี้ ฉันต้องหารายได้ รับจ้างกรีดยางเพื่อเลี้ยงดูลูก ฉันวิตกกังวลเรื่องอนาคตของลูก และยังกังวลห่วงใยสามิที่ถูกขัง

ระหว่างสามิถูกดำเนินคดีอยู่ ถูกเป็นผู้ต้องหา ครอบครัวเราถูกบอกว่าเป็นแนวร่วม ไม่มีใครอยากมายุ่ง สำหรับเงินเยียวยานั้น ทางครอบครัวเราไม่คิดอยู่แล้วว่าจะได้ ผ่านไปไม่กี่เดือนอาจารย์ไชรยา จามจูรี จากมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี และคุณโสภณ สุภาพงษ์ ซึ่งเป็นสมาชิกวุฒิสภาจากกรุงเทพฯ ในตอนนั้นมาเยี่ยม มาให้กำลังใจ และให้ทุนการศึกษาแก่เด็กๆ

เมื่อสามิต้องย้ายไปอยู่ที่เรือนจำบางขวาง แค้นขอให้ได้พาครอบครัวของเรา ไปเยี่ยมก็พอแล้ว ครอบครัวของฉันเป็นครอบครัวที่ยากจน ถ้า

เราจะไปเยี่ยมโดยตามลำพังครอบครัวเราคงไม่มีโอกาสไป เพราะไม่มี
ค่าเดินทาง ค่าใช้จ่ายต่างๆ โชคดีที่มีองค์การกาชาดสากล หรือ ICRC
มาเยี่ยมบ้านถามทุกข์สุขของเรา เขาเลยจัดพาครอบครัวของผู้ต้องขัง
ที่อยู่ในเรือนจำไปเยี่ยม รู้สึกดีใจมากๆ เลยที่ยังมีองค์กรระหว่างประเทศ
มาเยี่ยมบ้าน พาไปเยี่ยมที่เรือนจำ ถึงแม้ว่าพวกเขาจะเป็นคนชาวต่างชาติ
ช่วยดูแลพวกเรา ชาวซึ่งมาก รู้สึกว่าพวกเรายังมีคนคอยดูแลเราอยู่
ไม่ทอดทิ้งกัน เขาจะพาไปเยี่ยมปีละครั้ง ก็ยังดีที่ได้ไปทุกครั้ง แค่นี้ไป
ดูหน้ายกมือเอาโทรศัพท์มาพูด ถามทุกข์สุข ก็ดีใจแล้ว สำหรับคนที่ไม่มี
โอกาสอย่างครอบครัวเรา

เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม 2554 สมาชิกในเครือข่ายผู้หญิงภาคประชา
สังคม 45 คน เข้าร่วมพบปะสานเสวนากับ พ.ต.อ. ทวี สอดส่อง เลขาธิการ
ศอ.บต. (ศูนย์อำนวยการบริหารจังหวัดชายแดนภาคใต้) และคณะทำงาน
ของท่าน ที่หอประชุม ศอ.บต. จ.ยะลา ซึ่งช่วงนั้นท่านเพิ่งเข้ามารับ
ตำแหน่งใหม่ๆ ครั้งที่มีโอกาสสานเสวนากับท่าน ฉันจึงได้เสนอให้ทาง
ศอ.บต.พาครอบครัวของผู้ต้องขังไปเยี่ยมผู้ต้องขังที่อยู่ในเรือนจำต่างๆ
เพราะมันเป็นการเยียวยาอย่างหนึ่ง และเป็นความรับผิดชอบส่วนหนึ่ง
ของท่านด้วย

ฉันบอกท่านว่า “อยากให้ภาครัฐช่วยให้เราไปได้เยี่ยมผู้ต้องขัง
อยากให้มีความเดินทาง ช่วงที่ผ่านมาไปกับกาชาดสากล คนไทยทำไม
ต้องให้คนต่างชาติมาช่วย ถ้าไม่มีกาชาดสากล พวกเราคงไม่มีโอกาส
ได้ไปเยี่ยม เพราะไม่มีทุนที่จะไป เพราะแต่ละคนมีทั้งพ่อแม่ ภรรยา และ
มีลูกๆ หลายคน คนที่เป็นภรรยาต้องแบกรับภาระทั้งหมด ต้องส่งเสีย
ค่าเล่าเรียนลูก ต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัว รู้สึกลำบากจริงๆ จะท้อ

แต่ทำอะไรไม่ได้ ต้องต่อสู้ ยากให้ท่านดูแลเราด้วย ช่วงที่ผ่านมาจากชาติสากล ให้ไปแค่ 3 คน แต่เรามีลูก 5 คน บางปีลูกบางคนไม่ได้ไปเยี่ยม อยากฝากทาง ศอ.บต.ด้วย”

ท่านทวีรับปากว่าจะติดตามเรื่องให้ และจะช่วยเหลือให้ญาติของผู้ต้องขังคดีความมั่นคงได้มีโอกาสไปเยี่ยมผู้ต้องขัง และหลังจากนั้นไม่นาน ท่านเลขาธิการ ศอ.บต. พร้อมคณะ ก็ได้ไปเยี่ยมฉันที่บ้านควนโนรี อำเภอโคกโพธิ์

ปี 2555 จึงเป็นปีแรก ที่ ศอ.บต.พาครอบครัวผู้ต้องขังไปเยี่ยมผู้ต้องขัง ให้ครอบครัวละ 4 คน ให้ความสะดวกทุกอย่าง ที่พัก ค่าเดินทาง อาหาร และยังมีของให้แก่ผู้ต้องขัง มีเสื้อผ้า ผ้าโสร่ง ซาญาดะห์ (ผ้าปูละหมาด) และหมวกกะปิเยาะห์ รวมทั้งยังให้ผ้าละหมาดผู้หญิง แก่ภรรยาของผู้ต้องขังอีกด้วย

และเมื่อต้นเดือนกันยายน ปี 2555 นับเป็นปีที่โชคดียิ่ง มูลนิธิมิราเคิลออฟไลฟ์ ในทูลกระหม่อมหญิงอุบลรัตนราชกัญญา สิริวัฒนาพรรณวดี เห็นความสำคัญของเรื่องนี้ ทูลกระหม่อมหญิงฯ ได้ช่วยเหลือให้ญาติของผู้ต้องขังได้ไปเยี่ยมอีกเช่นกัน แต่ไปได้ครอบครัวละ 2 คน เท่านั้น อายุระหว่าง 25-40 ปี ฉันจึงไปกับบรอปี๊ะ น้องสาวของสามี

ที่ผ่านมา ไปเยี่ยม ต้องโทรศัพท์คุย ได้เห็นสามีผ่านกระจก ไม่ได้สัมผัส แต่เมื่อไปกับมูลนิธิมิราเคิลออฟไลฟ์ และ ศอ.บต. ได้เข้าไปเยี่ยมเป็นกรณีพิเศษ ทำให้ได้เข้าไปข้างใน ได้สัมผัสจับมือ ได้สละม ได้ขอมาอัฟ (ขอโทษ) ได้สวมกอดกัน วันนั้นไปใกล้วันฮารีรายอ จึงทำข้าวต้มมัด ไปกินด้วยกัน

ความเป็นอยู่ของสามีที่ฉันเห็น และการไถ่ถามทุกข์สุข สามีเล่าว่า เรือนจำบางขวางมีอาหารที่ฮาลาล ส่วนด้านการแต่งกาย โชคดีที่ปีนี้

สามีมองฉันได้แต่งกายตามหลักการของศาสนา คือชายมุสลิม ห้ามให้บุคคลอื่นเห็นตั้งแต่สะตือถึงหัวเข่า สามีมองฉันได้ใส่กางเกงที่ปิดเข่า เป็นสิ่งที่ดีดีมาก เพราะเราเป็นมุสลิม เราต้องละหมาด ต้องถือศีลอด ต้องแต่งกายถูกต้องตามหลักการ และทุกปีจะมีผู้ใจบุญบริจาคอินทผลัมให้แก่ผู้ต้องขังในเรือนจำไว้ทานตอนละศีลอด

เรื่องละหมาดไม่มีปัญหา และถ้าใครจะเรียนอัลกุรอาน หรือเรียนกิตาบ สามีมองฉันช่วยสอนให้ เพราะเขาพอมีความรู้ด้านนี้ พอที่จะสอนได้ ใครจะเรียน กศน. ก็มีอาจารย์มาสอนให้ แต่สามีมองฉันไม่ได้เรียน เพราะไม่ถนัด ถ้าใครเจ็บไข้ได้ป่วย มีหมอมารักษา ให้ยา กิน มีหมอมารักษา เป็นบริการที่ดี

ช่วงไปเยี่ยมแรกๆ ไม่ค่อยได้รับความสะดวกเท่าไร แต่ปัจจุบันนี้ทางเรือนจำเริ่มให้ความสนใจกับญาติของผู้ต้องขังคดีความมั่นคงมากขึ้น คือให้การต้อนรับอย่างดี ให้คำปรึกษา ต้อนรับพูดคุยกับเด็กๆ อย่างดี ถามว่ามาจากไหน เป็นลูกใคร พ่อชื่ออะไร ถามหมดทุกซอกซี้ด ความเป็นมาเป็นอย่างไรเขาถามหมด

พอสามีมองฉันมีโอกาสดูได้เขียนเรื่องเล่าเพื่อพิมพ์เป็นหนังสือให้คนอื่น ๆ ได้อ่าน เขาฝากมาบอกว่า อยากให้มีการละหมาดวันศุกร์ในเรือนจำ เพราะเป็นข้อบังคับของศาสนาอิสลาม ที่ต้องให้ชายที่บรรลุนิติภาวะ ไปละหมาดร่วมกันที่มีสยิดทุกวันศุกร์ แต่การอยู่ในเรือนจำหากชายผู้ต้องขังมุสลิมได้ละหมาดร่วมกันก็เพียงพอแล้ว ทุกคนที่อยู่ในเรือนจำจะได้พบปะพูดคุยกัน รวมทั้งจะได้ขออภัยซึ่งกันและกัน

ถึงแม้สามีมองฉันยังไม่ได้รับอิสรภาพ แต่เขายังยึดหลักศาสนาอย่างเคร่งครัด

ที่สามี่ของฉันสู้มาถึงทุกวันนี้ เพราะเขาไม่ผิด มีคนแนะนำให้เขา รับสารภาพ เขาบอกไม่เอา ในเมื่อเขาไม่ได้ทำ เขาเพียงแค่รับจ้างขับรถโดยที่ไม่รู้ว่าผู้เหมารถจะไปก่อเหตุ สามี่ฉันจึงขอสู้คดีจนถึงที่สุด

แถมสอนให้เรารู้ว่า ถ้าเราทำอะไรในสิ่งที่ไม่ผิด เราก็อย่าไปเกรงกลัวต่ออุปสรรคข้างหน้า ต้องต่อสู้อดทนกับเหตุการณ์นั้นๆ ถ้าความยุติธรรมมีจริง สักวันหนึ่งเราคงประสบความสำเร็จในสิ่งที่เราตั้งใจไว้

ทุกวันนี้ฉันยังคงตื่นแต่เช้า ออกไปกรีดยาง ทำงานหนักเพื่อให้มีเงินดูแลลูกๆ ตอนนี้ฉันส่งลูกๆ ไปเรียนประจำเป็นโรงเรียนปอเนาะในพื้นที่ และอีก 2 คนสุดท้ายอยู่ในการดูแลของมูลนิธิอัลเกาะห์ที่พระประแดง สมุทรปราการ ซึ่งเป็นมูลนิธิที่ดูแลให้ความช่วยเหลือเด็กกำพร้าและเด็กยากจน ทุกครั้งที่ลูกกลับมาจากโรงเรียนประจำ ต้องถามหาว่าเมื่อไหร่บ๊อบบอ (พ่อ) จะกลับมา จนบางครั้ง ฉันแอบร้องไห้ น้ำตาไหลจากแก้ม เหมือนดังถูกมีดกรีด

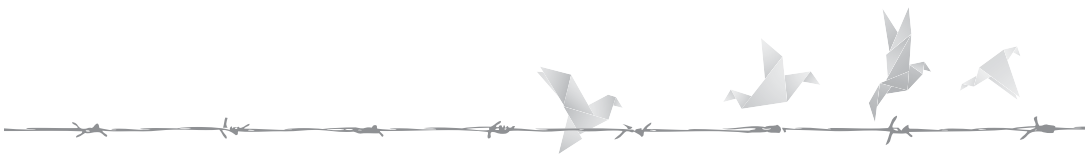
หลายครั้งที่ฉันไปเยี่ยมสามี่ เขามักจะถามฉันว่า ถ้าเธออยากจะทำขอแต่งงานใหม่ เขาก็ไม่ว่าอะไรนะ ฉันก็บอกกลับไปว่า “อัลลอฮฺชี้เส้นทางให้เราเป็นแบบนี้แล้ว ก็ขอให้อัลลอฮฺเป็นผู้กำหนดตั้งแต่ต้นจนจบ”

วันที่ 30 กันยายน 2551

ศาลอุทธรณ์ ตัดสินยืนตามศาลชั้นต้นคือให้ประหารชีวิต

ต่อมาวันที่ 11 มิถุนายน 2555

ศาลฎีกา ตัดสินลดโทษลงเป็นจำคุกตลอดชีวิต

ทุกวันนี้ ฉันได้แค่ขอพร ขอตุลา จากอัลลอฮ์ ขอให้ม็อมีมาน (ศรัทธา)
มีอายุยืนยาว เพื่อที่เราจะได้กลับมาอยู่ด้วยกัน พ่อแม่ลูก